

MINISTÈRE DE LA JUSTICE

[C - 99/10243]

17 DECEMBRE 1999

Circulaire relative à la loi du 4 mai 1999 modifiant certaines dispositions relatives au mariage

A Mesdames et Messieurs les Procureurs généraux près les Cours d'appel;

A Mesdames et Messieurs les Officiers de l'état civil du Royaume;

J'attire votre attention sur les dispositions de la loi du 4 mai 1999 modifiant certaines dispositions relatives au mariage. Cette loi vise, outre l'introduction d'un certain nombre de mesures relatives aux mariages simulés, à moderniser certaines des formalités préalables au mariage.

La loi publiée au *Moniteur belge* du 1er juillet 1999 entre en vigueur le 1er janvier 2000. J'ai estimé opportun de vous apporter par la présente quelques précisions à propos des nouvelles dispositions applicables dès cette date.

Cette circulaire remplace la circulaire du 1er juillet 1994 relative aux conditions dans lesquelles l'officier de l'état civil peut refuser la célébration du mariage (*Moniteur belge*, 7 juillet 1994), et les numéros 1 à 3 de la circulaire du 28 août 1997 relative à la procédure de publication des bans de mariage et aux documents qui doivent être produits afin d'obtenir un visa en vue de conclure un mariage dans le Royaume ou d'obtenir un visa de regroupement familial sur la base d'un mariage conclu à l'étranger (*Moniteur belge*, 1er octobre 1997), ainsi que la circulaire du 25 novembre 1992 concernant le registre contenant les actes de publication de mariage et les certificats de publication de mariage.

A. Acte de déclaration - abrogation du système de publication des bans de mariage

A partir du 1er janvier 2000, le système de la publication des bans de mariage est abrogé, et est remplacé par une nouvelle formalité, la déclaration du mariage par l'un des futurs époux ou les deux, à l'officier de l'état civil, qui en dresse un acte de déclaration (articles 63 et 64 nouveaux du Code civil).

Si l'on veut contracter mariage, il faudra en faire la déclaration à l'officier de l'état civil de la commune où, à la date de l'établissement de l'acte de déclaration, l'un des futurs époux est inscrit dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente. Afin de garantir le droit au mariage, il est également prévu que, si aucun des futurs époux n'est inscrit dans l'un de ces registres, ou si la résidence actuelle de l'un d'eux ou des deux ne correspond pas, pour des motifs légitimes, à cette inscription (par exemple dans le cas de bateliers ou lorsqu'ils sont intéressés, etc.), la déclaration peut être faite à l'officier de l'état civil de la commune de la résidence actuelle de l'un des futurs époux (ne sont pas des motifs légitimes par exemple le simple fait que les heures auxquelles il est possible de se marier dans une commune déterminée conviennent mieux aux intéressés, que, dans certaines communes, il est moins onéreux de se marier un jour précis, un plus beau cadre, etc.).

Désormais, la possibilité existe également, pour les Belges qui résident à l'étranger et ne sont pas inscrits dans les registres de la population d'une commune belge, de faire une déclaration de mariage et, par conséquent, de se marier en Belgique. Il suffit que l'un des futurs époux possède la nationalité belge. Dans ces hypothèses, la déclaration peut être faite à l'officier de l'état civil de la commune de la dernière inscription dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente de l'un des futurs époux ou de la commune où un parent jusqu'au deuxième degré de l'un des futurs époux est inscrit à la date de l'établissement de l'acte, ou du lieu de naissance de l'un des futurs époux. A défaut, la déclaration peut être faite à l'officier de l'état civil de la ville de Bruxelles. A des fins de clarté, il convient de remarquer que la déclaration dans la commune de la dernière inscription dans le registre des étrangers ou le registre d'attente concerne les cas où l'intéressé ne possédait pas encore la nationalité belge au moment où il a quitté le territoire.

Lorsque, à la date de l'établissement de l'acte de déclaration, l'un au moins des futurs époux n'est pas inscrit dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente de la commune où la déclaration est faite, ou n'y a pas sa résidence actuelle, l'officier de l'état civil qui a dressé l'acte doit transmettre immédiatement une copie de l'acte, par simple lettre ou par des moyens de communication modernes, à l'officier de l'état civil de la commune où ce ou ces futurs époux sont inscrits dans les registres susmentionnés ou ont leur résidence actuelle. Ainsi, ce dernier officier de l'état civil peut

MINISTERIE VAN JUSTITIE

[C - 99/10243]

17 DECEMBER 1999

Omzendbrief inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk

Aan de dames en heren Procureurs-generaal bij de hoven van beroep;

Aan de dames en heren Ambtenaren van de burgerlijke stand van het Rijk;

Ik vestig uw aandacht op de bepalingen van de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk. Deze wet beoogt naast de invoering van een aantal maatregelen m.b.t. schijnhuwelijken, tevens een modernisering van sommige aan het huwelijk voorafgaande formaliteiten.

De in het *Belgisch Staatsblad* van 1 juli 1999 bekendgemaakte wet wordt van kracht op 1 januari 2000. Ik heb het opportuun geacht U hierbij enkele preciseringen te verstrekken aangaande de vanaf die datum toepasselijke nieuwe bepalingen.

Deze omzendbrief vervangt de omzendbrief van 1 juli 1994 betreffende de omstandigheden waarin de huwelijksvoltrekking door de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd kan worden (*Belgisch Staatsblad*, 7 juli 1994), en de nummers 1 t.e.m. 3 van de omzendbrief van 28 augustus 1997 betreffende de procedure van de huwelijksafkondiging en de documenten die dienen overgelegd te worden teneinde een visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk in het Rijk te bekomen en teneinde een visum gezinshereniging op basis van een huwelijk afgesloten in het buitenland te bekomen (*Belgisch Staatsblad*, 1 oktober 1997), evenals de omzendbrief van 25 november 1992 betreffende het register dat de akten van huwelijksafkondiging bevat en de getuigschriften van huwelijksafkondiging.

A. Akte van aangifte - opheffing van het systeem van de huwelijksafkondiging

Vanaf 1 januari 2000 wordt het systeem van de huwelijksafkondiging opgeheven, en vervangen door een nieuwe formaliteit, de aangifte van het huwelijk door één van de aanstaande echtgenoten of beiden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand, die hiervan een akte van aangifte opmaakt (nieuwe artikelen 63 en 64 van het Burgerlijk Wetboek).

Indien men een huwelijk wil aangaan zal men hiervan aangifte moeten doen bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente waar, op de datum van opmaak van de akte van aangifte, een van de aanstaande echtgenoten zijn inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister heeft. Teneinde het recht op huwelijk te garanderen, wordt tevens voorzien dat indien geen van beide aanstaande echtgenoten een inschrijving heeft in een van deze registers, of indien de actuele verblijfplaats van één van hen of beiden om gegronde redenen niet met deze inschrijving overeenstemt (b.v. binnenschippers, betrokkene bevindt zich in een ziekenhuis, enz.), de aangifte kan gebeuren bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de actuele verblijfplaats van een van de aanstaande echtgenoten (geen gegronde redenen zijn b.v. het louter feit dat uren waarop het in een bepaalde gemeente mogelijk is om te huwen voor betrokkenen beter uitkomen, dat het in bepaalde gemeenten goedkoper is om op een welbepaalde dag te huwen, een mooier kader, enz.).

Voortaan bestaat ook voor Belgen die in het buitenland verblijven en die niet zijn ingeschreven in het bevolkingsregister van een Belgische gemeente, de mogelijkheid om in België een aangifte van het huwelijk te doen, en derhalve in België te huwen. Het volstaat dat één van de aanstaande echtgenoten de Belgische nationaliteit bezit. In deze gevallen kan de aangifte gebeuren bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van de laatste inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister van een van de aanstaande echtgenoten, of van de gemeente waar een bloedverwant tot en met de tweede graad van een van de aanstaande echtgenoten zijn inschrijving heeft op de datum van de opmaak van de akte, of van de geboorteplaats van een van de aanstaande echtgenoten. Bij ontstentenis hiervan kan de aangifte gebeuren bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brussel. Ter verduidelijking dient te worden opgemerkt dat de aangifte in de gemeente van laatste inschrijving in het vreemdelingen- of wachtregister, betrekking heeft op die gevallen waar betrokkene op het ogenblik van het verlaten van het grondgebied nog niet in het bezit was van de Belgische nationaliteit.

Wanneer minstens één van de echtgenoten op de dag van de opmaak van de akte van aangifte zijn inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister of zijn actuele verblijfplaats niet heeft binnen de gemeente waar de aangifte wordt gedaan, dient de ambtenaar van de burgerlijke stand die de akte heeft opgemaakt, onmiddellijk door middel van een gewone brief of moderne communicatiemiddelen een afschrift van de akte over te maken aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van inschrijving in vermelde registers of van de actuele verblijfplaats van deze

aussi vérifier s'il n'existe pas d'empêchements à mariage. Le cas échéant, il le signale, dans les dix jours, à l'officier de l'état civil qui a dressé l'acte de déclaration. De cette manière, il peut par exemple aussi signaler que les intéressés ont déjà essayé en vain de faire une déclaration ou de contracter mariage dans sa commune. L'avis éventuel de l'existence d'empêchements à mariage est transmis par écrit, par simple lettre ou par des moyens de communication modernes.

Les documents énumérés à l'article 64 doivent être remis à l'officier de l'état civil, pour chacun des futurs époux, lors de la déclaration du mariage. Cette disposition tend à mettre fin à l'insécurité juridique existant actuellement à propos des documents à déposer pour un mariage. Le dépôt des documents suivants est requis :

1° une copie conforme de l'acte de naissance : ceci est une reprise de ce qui est déjà prévu dans l'actuel article 70 du Code civil. La possibilité subsiste, pour les personnes qui se trouvent dans l'impossibilité de produire l'acte de naissance requis pour leur mariage, de le remplacer par un acte de notoriété délivré par le juge de paix compétent, de même que subsiste ce qui est prévu à l'article 72bis du Code civil ;

2° une preuve d'identité : un document dont ressort l'identité de l'intéressé (p. ex. une carte d'identité, un passeport) ;

3° une preuve de nationalité ;

4° une preuve de célibat, et le cas échéant de la dissolution ou de l'annulation des mariages précédents ;

5° une preuve de l'inscription dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente et/ou une preuve de la résidence actuelle : l'officier de l'état civil peut, sur cette base, vérifier sa compétence territoriale ;

6° le cas échéant, une preuve écrite légalisée, émanant du futur époux absent lors de la déclaration du mariage, dont il ressort que celui-ci consent à la déclaration : ce document doit être déposé seulement si la déclaration n'est faite que par un seul des futurs époux ;

7° toute autre pièce authentique dont il ressort que l'intéressé remplit les conditions requises par la loi pour pouvoir contracter mariage : il s'agit notamment ici des «certificats de coutume» qui doivent permettre à l'officier de l'état civil de vérifier si les conditions posées par le droit applicable sont remplies, ou tout autre document que l'officier de l'état civil juge nécessaire pour vérifier si les conditions requises sont remplies (p. ex. une éventuelle dispense d'âge accordée par le tribunal de la jeunesse, etc.).

Lorsque les documents déposés sont établis dans une langue étrangère, l'officier de l'état civil peut en demander une traduction certifiée conforme.

Il convient de veiller à ce que les documents étrangers produits soient dûment légalisés. On peut renvoyer à ce propos à la circulaire du 17 février 1993 relative à la légalisation des actes de l'état civil intervenus à l'étranger (*M.B.*, 16 mars 1993), et aux instructions données par le Ministre des Affaires étrangères en la matière.

L'officier de l'état civil refuse de dresser l'acte de déclaration si les parties intéressées restent en défaut de déposer les documents énumérés dans l'article 64 du Code civil. On ne vise pas uniquement ici l'hypothèse où l'officier de l'état civil estime que les intéressés ne lui remettent pas les documents nécessaires pour la composition du dossier du mariage, mais aussi les cas où ces documents sont insuffisamment légalisés, ou les cas de fraude évidente et avérée (documents faux ou falsifiés). Il appartient à l'officier de l'état civil de juger s'il est satisfait aux conditions énumérées à l'article 64 du Code civil, et si, en ce qui le concerne, le dossier de mariage est complet. La décision de refus motivée est notifiée sans délai aux parties par envoi recommandé avec accusé de réception, ou leur est remise directement, contre récépissé. Cette notification doit en outre mentionner les possibilités de recours dont disposent les intéressés. L'officier de l'état civil transmet en même temps, par simple lettre, une copie de sa décision, accompagnée d'une copie de tous documents utiles, au procureur du Roi de l'arrondissement judiciaire dans lequel le refus a été exprimé. De cette manière, le procureur du Roi dispose immédiatement des éléments nécessaires, en cas de recours contre la décision de refus de l'officier de l'état civil, et il peut lui-même, s'il l'estime nécessaire, agir contre cette décision. Lorsque, au jour du refus de l'officier de l'état civil de dresser l'acte de déclaration, l'un des futurs époux ou les deux ne sont pas inscrits dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente de la commune, ou n'y ont pas leur résidence actuelle, l'officier de l'état civil qui a refusé doit aviser par écrit de sa décision de refus, par simple

aanstaande echtgenoot of echtgenoten. Op deze manier kan ook door deze laatstgenoemde ambtenaar van de burgerlijke stand worden nagegaan of er geen huwelijksbeletselen zijn. In voorkomend geval meldt hij dit binnen de tien dagen aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de akte van aangifte heeft opgemaakt. Zo kan hij bijvoorbeeld ook meedelen dat betrokkenen in zijn gemeente reeds tevergeefs hebben geprobeerd een aangifte te doen of een huwelijk te sluiten. De eventuele melding van het bestaan van huwelijksbeletselen gebeurt schriftelijk, door middel van een gewone brief of moderne communicatiemiddelen.

Voor ieder van de aanstaande echtgenoten dienen bij de aangifte van het huwelijk aan de ambtenaar van de burgerlijke stand de in artikel 64 opgesomde documenten te worden voorgelegd. Deze bepaling is er op gericht een einde te maken aan de bestaande rechtsonzekerheid inzake de bij een huwelijk voor te leggen documenten. De voorlegging van de volgende documenten is vereist :

1° een voor eensluidend verklaard afschrift van de akte van geboorte : dit is een herneming van hetgeen reeds is bepaald in het huidige artikel 70 van het Burgerlijk Wetboek. Aan de mogelijkheid voor personen die in de onmogelijkheid verkeren de voor hun huwelijk vereiste akte van geboorte over te leggen, om deze te vervangen door een akte van bekendheid afgegeven door de bevoegde vrederechter, evenals aan hetgeen is bepaald in artikel 72bis van het Burgerlijk Wetboek, wordt niet geraakt ;

2° een bewijs van identiteit : een document waaruit de identiteit van de betrokkene blijkt (b.v. een identiteitskaart, een paspoort) ;

3° een bewijs van nationaliteit ;

4° een bewijs van de ongehuwde staat, en in voorkomend geval van de ontbinding of nietigverklaring van de vorige huwelijken ;

5° een bewijs van de inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister en/of een bewijs van de actuele verblijfplaats : op basis hiervan kan de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn territoriale bevoegdheid nagaan ;

6° in voorkomend geval, een gelegaliseerd schriftelijk bewijs uitgaande van de bij de aangifte van het huwelijk afwezige aanstaande echtgenoot, waaruit diens instemming met de aangifte blijkt : dit document dient enkel te worden overgelegd indien de aangifte slechts door één van de aanstaande echtgenoten wordt gedaan ;

7° ieder ander authentiek stuk waaruit blijkt dat in hoofde van de betrokkene is voldaan aan de door de wet gestelde voorwaarden om een huwelijk te mogen aangaan : het betreft hier o.m. de zogenaamde wetscertificaten die de ambtenaar van de burgerlijke stand moeten toelaten na te gaan of is voldaan aan de door het toepasselijke recht gestelde voorwaarden, of ieder ander document dat de ambtenaar van de burgerlijke stand noodzakelijk vindt om te kunnen nagaan of aan de gestelde voorwaarden is voldaan (b.v. een eventuele ontheffing van de leeftijdsvereiste door de jeugdrechtbank, enz.).

Wanneer de overgelegde documenten in een vreemde taal zijn opgesteld, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand om een voor eensluidend verklaarde vertaling ervan verzoeken.

Er dient op te worden toegezien dat de overgelegde vreemde documenten op een afdoende wijze werden gelegaliseerd. In dit kader kan o.m. worden verwezen naar de omzendbrief van 17 februari 1993 betreffende de legalisatie van buitenlandse akten van de burgerlijke stand (*B.S.*, 16 maart 1993), en de instructies terzake van het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert de akte van aangifte op te maken indien de belanghebbende partijen in gebreke blijven de in artikel 64 van het Burgerlijk Wetboek opgesomde documenten over te leggen. Hiermee wordt niet enkel het geval bedoeld waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand van mening is dat door betrokkenen niet de nodige documenten worden overgelegd voor de samenstelling van hun huwelijksdossier, doch ook die gevallen waar deze documenten op onvoldoende wijze werden gelegaliseerd, of indien er sprake is van duidelijk en bewezen bedrog (valse of vervalste documenten). Het komt de ambtenaar van de burgerlijke stand toe om te oordelen of aan de in artikel 64 van het Burgerlijk Wetboek opgesomde voorwaarden is voldaan, en of het huwelijksdossier wat hem betreft volledig is. De partijen wordt zonder verwijf de met redenen omklede weigeringsbeslissing ter kennis gebracht door middel van een aangetekend schrijven met ontvangstmelding of door rechtstreekse overhandiging tegen ontvangstbewijs aan betrokkenen van de gemotiveerde weigeringsbeslissing. Deze kennisgeving dient bovendien melding te maken van de beroepsmogelijkheden waarover betrokkenen beschikken. Tezelfdertijd maakt de ambtenaar van de burgerlijke stand per gewone brief een afschrift van zijn beslissing, samen met een kopie van alle nuttige documenten, over aan de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de weigering plaatsvond. Hierdoor beschikt de procureur des Konings bij een eventueel beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand onmiddellijk over de nodige elementen, en kan hij, indien hij dit noodzakelijk acht, zelf ambtshalve optreden tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Wanneer één van de aanstaande echtgenoten of beiden op de dag van de

lettre ou par des moyens de communication modernes, l'officier de l'état civil de la commune d'inscription dans les registres susmentionnés ou de la résidence actuelle de ce(s) futur(s) époux. Si les intéressés se présentent par après dans cette dernière commune, l'officier de l'état civil est déjà au courant que des problèmes peuvent éventuellement se poser, et il peut prendre contact avec l'officier de l'état civil qui l'a avisé du refus.

Une possibilité de recours est prévue, pour les intéressés, contre le refus de l'officier de l'état civil de dresser un acte de déclaration. Un tel recours peut être introduit dans le mois qui suit la notification de la décision de refus, devant le tribunal de première instance.

Les actes de déclaration doivent être inscrits dans un registre unique, qui doit être déposé à la fin de chaque année au greffe du tribunal de première instance. Le texte suivant peut être proposé pour l'acte de déclaration :

« ACTE DE DECLARATION DE MARIAGE

N° Ce jour, (date + année), à (heure), est actée par (nom de l'officier de l'état civil), soussigné(e), officier de l'état civil de la commune de (commune), la déclaration de mariage de (nom, prénom(s)), né(e) à (lieu de naissance) le (date de naissance), domicilié(e) et/ou résidant (adresse), et (nom, prénom(s)), né(e) à (lieu de naissance) le (date de naissance), domicilié(e) et/ou résidant (adresse), qui désirent contracter mariage.

Sur la déclaration de (nom et prénom(s) du (des) déclarant(s)).

Après lecture de cet acte, signe avec le(s) déclarant(s).

(signatures) »

B. Cause spécifique de nullité

Une cause spécifique de nullité pour les mariages simulés est prévue par l'introduction d'un nouvel article 146bis dans le Chapitre Ier du Titre V du Livre Ier du Code civil («Des qualités et conditions requises pour pouvoir contracter mariage»). Cet article dispose expressément qu'il n'y a pas de mariage lorsque, bien que les consentements formels aient été donnés en vue du mariage, il ressort d'une combinaison de circonstances que l'intention de l'un des époux au moins n'est manifestement pas la création d'une communauté de vie durable, mais uniquement l'obtention d'un avantage en matière de séjour, lié au statut d'époux.

Un renvoi à l'article 146bis est en outre introduit dans l'article 184 du Code civil. Par ce biais, il est expressément prévu dans la loi que la nullité d'un mariage peut être poursuivie sur la base du fait qu'il s'agit d'un mariage simulé. Les époux eux-mêmes, tout intéressé et le ministère public peuvent agir contre tout mariage conclu en contravention de l'article 146bis du Code civil.

C. Célébration du mariage – refus par l'officier de l'état civil

L'article 165 nouveau du Code civil dispose que le mariage ne peut être célébré avant le 14ème jour qui suit la date de l'établissement de l'acte de déclaration. Lorsque le mariage n'a pas été célébré dans les six mois qui suivent l'expiration de ce délai de 14 jours, il ne peut plus être célébré qu'après une nouvelle déclaration. Comme c'était aussi le cas dans le système de publication des bans de mariage, le procureur du Roi compétent peut, s'il existe pour cela des raisons graves, dispenser de la déclaration et de tout délai d'attente. Il peut également, pour les mêmes raisons, prolonger le délai de six mois susmentionné. Les mêmes compétences sont reconnues à certains agents diplomatiques et consulaires, pour les mariages à célébrer dans leur chancellerie. Dans le cadre d'une procédure de mainlevée d'une opposition au mariage, ou du recours contre le refus de célébrer le mariage, une prolongation du délai susvisé de six mois peut être demandée au juge saisi. Il est possible, de cette manière, d'éviter que les parties doivent, une deuxième fois, faire une déclaration. Dans les hypothèses susmentionnées de dispense de déclaration ou de délai d'attente, ou de prolongation des délais prescrits, il est recommandé de conserver toujours une copie des décisions en question dans le dossier de mariage.

weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om een akte van aangifte op te maken, hun inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister of hun actuele verblijfplaats niet hebben binnen de gemeente, dient de weigeringsbeslissing door de ambtenaar van de burgerlijke stand die heeft geweigerd schriftelijk door middel van een gewone brief of moderne communicatiemiddelen ter kennis te worden gebracht van ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van inschrijving in vermelde registers of van de actuele verblijfplaats van deze aanstaande echtgenoot of echtgenoten. Wanneer betrokkenen zich nadien in deze laatste gemeente zouden aanbieden, is de ambtenaar van de burgerlijke stand reeds op de hoogte dat er zich eventueel problemen kunnen stellen, en kan contact worden opgenomen met de ambtenaar van de burgerlijke stand van wiens weigering hij in kennis werd gesteld.

Tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om een akte van aangifte op te maken, is voorzien in een beroepsmogelijkheid voor de betrokkenen. Een dergelijk beroep kan binnen de maand na de kennisgeving van de weigeringsbeslissing worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg.

De akten van aangifte dienen te worden ingeschreven in een enkel register, dat op het einde van ieder jaar op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg moet worden neergelegd. Voor de akte van aangifte kan de volgende tekst worden voorgesteld :

« AKTE VAN AANGIFTE VAN EEN HUWELIJK

Nr. Vandaag (datum + jaar) te (uur), is door ondergetekende, (naam ambtenaar van de burgerlijke stand), ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente (gemeente), de aangifte van een huwelijk geakteerd van (naam, voorna(a)m(en)), geboren te (geboorteplaats) op (geboortedatum), gehuisvest en/of verblijvend (adres), en (naam, voorna(a)m(en)), geboren te (geboorteplaats) op (geboortedatum), gehuisvest en/of verblijvend (adres), die met elkaar in het huwelijk willen treden.

Op aangifte van (naam en voorna(a)m(en) van de aangever(s)).

Nadat deze akte werd voorgelezen, teken ik met de aangever(s).

(handtekeningen) »

B. Specifieke nietigheidsgrond

Door de invoering van een nieuw artikel 146bis in Hoofdstuk I van Boek I, Titel V van het Burgerlijk Wetboek («Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan») wordt voorzien in een specifieke nietigheidsgrond voor schijnhuwelijken. Dit artikel bepaalt uitdrukkelijk dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

In artikel 184 van het Burgerlijk Wetboek wordt bovendien een verwijzing naar artikel 146bis ingevoegd. Hierdoor wordt expliciet in de wet voorzien dat de nietigheid van een huwelijk kan worden gevorderd op grond van het feit dat het een schijnhuwelijk betreft. Tegen elk huwelijk dat is aangegaan met overtreding van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, kan worden opgekomen door de echtgenoten zelf, door allen die daarbij belang hebben en door het openbaar ministerie.

C. Voltrekking van het huwelijk – weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand

Het nieuwe artikel 165 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat het huwelijk niet mag worden voltrokken vóór de 14de dag na de datum van de opmaak van de akte van aangifte. Wanneer het huwelijk niet is voltrokken binnen de zes maanden na het verstrijken van deze termijn van 14 dagen, mag het niet meer worden voltrokken dan nadat een nieuwe aangifte werd gedaan. Zoals dit ook het geval was bij het systeem van huwelijksafkondigingen, kan de bevoegde procureur des Konings, indien hiervoor gewichtige redenen zijn, vrijstelling verlenen van de aangifte en van elke wachttijd. Om dezelfde redenen kan hij ook de hoger genoemde termijn van zes maanden verlengen. Dezelfde bevoegdheden worden toegekend aan bepaalde diplomatieke en consulaire ambtenaren, voor de in hun eigen kanselarij te voltrekken huwelijken. In het kader van een procedure tot opheffing van een verzet tegen het huwelijk of het beroep tegen de weigering om het huwelijk te voltrekken, kan de inzake gevatte rechter om een verlenging van de bedoelde termijn van zes maanden worden verzocht. Hierdoor kan worden voorkomen dat partijen voor een tweede maal een aangifte dienen te doen. Het is aangewezen om in de hoger vermelde gevallen van vrijstelling van aangifte of wachttijd, of van verlenging van de vooropgestelde termijnen, steeds een afschrift van de desbetreffende beslissingen te bewaren in het huwelijksdossier.

Le mariage doit être célébré publiquement devant l'officier de l'état civil qui a dressé l'acte de déclaration. Il est indiqué d'attirer, dès le moment de la déclaration, l'attention des futurs époux sur ce qui précède, ainsi que sur l'existence des divers délais prévus par la loi.

L'article 167 nouveau du Code civil introduit une possibilité expresse pour l'officier de l'état civil de différer ou de refuser la célébration du mariage.

Lorsqu'il apparaît qu'il n'est pas satisfait aux qualités et conditions requises pour pouvoir contracter mariage, ou lorsqu'il est d'avis que la célébration du mariage est contraire aux principes de l'ordre public, l'officier de l'état civil refuse de célébrer le mariage. La nouvelle loi offre à l'officier de l'état civil une base légale pour refuser de célébrer le mariage. L'officier de l'état civil doit en effet vérifier si toutes les conditions de forme et de fond requises pour la célébration du mariage sont remplies. Le but est de mettre l'accent sur le fait que l'officier de l'état civil a, dans le cadre de la célébration du mariage, un rôle non seulement passif, mais également actif et préventif à jouer. L'enquête préalable destinée à vérifier si les futurs époux satisfont à toutes les conditions de fond et de forme, relève de l'essence de sa compétence. Le contrôle effectué par l'officier de l'état civil porte aussi bien sur la réunion des conditions positives que sur l'absence d'éventuels empêchements à mariage. Ce contrôle comporte aussi l'examen visant à s'assurer que le mariage projeté n'est pas un mariage simulé. L'officier de l'état civil doit ainsi également vérifier s'il est satisfait au prescrit de l'article 146bis. Il faut toutefois éviter que chaque mariage mixte soit qualifié de suspect *prima facie*. Le principe de la liberté de mariage requiert que l'on fasse preuve à ce niveau d'une certaine prudence. Lorsque, cependant, il ressort d'une combinaison de circonstances que l'intention de l'un au moins des futurs époux n'est manifestement pas la création d'une communauté de vie durable, mais uniquement l'obtention d'un avantage en matière de séjour, lié au statut d'époux, l'officier de l'état civil doit refuser de célébrer le mariage. Si l'on invoque le caractère simulé du mariage, il faut disposer d'éléments indiquant clairement que le mariage ne vise manifestement pas la création de la communauté de vie durable dont il a été question ci-dessus. Une combinaison des facteurs suivants, entre autres, peut constituer une indication sérieuse qu'on vise un mariage blanc :

- Les parties ne se comprennent pas ou ont des difficultés à dialoguer, ou font appel à un interprète ;
- Les parties ne se sont jamais rencontrées avant la conclusion du mariage ;
- Une des parties cohabite avec quelqu'un d'autre de manière durable ;
- Les parties ne connaissent pas le nom ou la nationalité l'une de l'autre ;
- Un des futurs époux ne sait pas où l'autre travaille ;
- Il y a une divergence manifeste entre les déclarations relatives aux circonstances de la rencontre ;
- Une somme d'argent est promise pour contracter le mariage ;
- Un des deux se livre à la prostitution ;
- L'intervention d'un intermédiaire ;
- Une grande différence d'âge.

Dans ce cadre, l'officier de l'état civil peut se fonder, entre autres, sur :

- Les déclarations qu'il a vérifiées des futurs époux, des parents ou des personnes concernées de près ;
- Certains écrits ;
- Des enquêtes effectuées par des services de police.

Het huwelijk dient in het openbaar te worden voltrokken voor de ambtenaar van de burgerlijke stand die de akte van aangifte heeft opgemaakt. Het is aangewezen de aanstaande echtgenoten vanaf het ogenblik van de aangifte op het voorafgaande te wijzen, evenals op het bestaan van de verschillende in de wet voorkomende termijnen.

Het nieuwe artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek voert een uitdrukkelijke mogelijkheid in voor de ambtenaar van de burgerlijke stand om de voltrekking van het huwelijk uit te stellen of te weigeren.

Wanneer blijkt dat niet is voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan, of wanneer hij van oordeel is dat de voltrekking van het huwelijk in strijd is met de beginselen van de openbare orde weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk te voltrekken. De nieuwe wet biedt de ambtenaar van de burgerlijke stand een wettelijke basis waarop hij kan weigeren het huwelijk te voltrekken. De ambtenaar van de burgerlijke stand moet immers nagaan of alle vorm- en grondvoorwaarden voor het voltrekken van het huwelijk zijn nageleefd. Het is de bedoeling te benadrukken dat de ambtenaar van de burgerlijke stand in het kader van de huwelijksvoltrekking niet enkel een passieve, maar ook een actieve en preventieve rol te vervullen heeft. Het voorafgaand onderzoek om na te gaan of door de aanstaande echtgenoten aan alle gronden vormvoorwaarden is voldaan, behoort tot de essentie van zijn bevoegdheid. De door de ambtenaar van de burgerlijke stand uitgevoerde controle slaat zowel op de vervulling van de positieve voorwaarden, als op de afwezigheid van eventuele huwelijksbeletselen. Deze controle behelst ook het onderzoek of het geplande huwelijk geen schijnhuwelijk is. Aldus moet de ambtenaar van de burgerlijke stand ook nagaan of is voldaan aan hetgeen is bepaald in artikel 146bis. Er dient echter te worden vermeden dat elk gemengd huwelijk *prima facie* als verdacht wordt bestempeld. De principiële huwelijksvrijheid vereist dat men op dat vlak enige omzichtigheid aan de dag legt. Wanneer echter uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de aanstaande echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, moet de ambtenaar van de burgerlijke stand weigeren het huwelijk te voltrekken. Wanneer men zich beroept op het schijnkarakter van een huwelijk, moet men duidelijke indicaties hebben dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het vormen van hoger vermelde duurzame levensgemeenschap. Een combinatie van o.m. volgende factoren kan een ernstige aanduiding vormen dat een schijnhuwelijk wordt beoogd :

- Partijen verstaan mekaar niet, of kunnen enkel op een gebrekkige wijze met elkaar communiceren, of doen beroep op een tolk;
- Partijen hebben elkaar vóór de huwelijksluiting nooit eerder ontmoet ;
- Een van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders;
- Partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet;
- Een van de aanstaande echtgenoten weet niet waar de andere werkt;
- Verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen manifest uiteen;
- Een som geld wordt beloofd bij het aangaan van het huwelijk;
- Het uitoefenen van prostitutie door één van beiden;
- Het optreden van een tussenpersoon;
- Een groot leeftijdsverschil.

In dit kader kan de ambtenaar van de burgerlijke stand zich o.m. baseren op :

- Nagetrokken verklaringen van de aanstaande echtgenoten zelf, verwanten of nauw betrokkenen;
- Bepaalde geschriften;
- Onderzoeken door politiediensten.

Il convient d'insister sur le fait que le droit au mariage est garanti par l'article 12 de la Convention européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales (approuvée par la loi du 13 mai 1955, *M.B.*, 19 août 1955) et l'article 23 du Pacte international relatif aux Droits civils et politiques. Ce droit n'est pas subordonné à la situation de séjour des parties concernées. Il en résulte que l'officier de l'état civil ne peut refuser de dresser l'acte de déclaration et de célébrer le mariage pour le seul motif qu'un étranger séjourne de manière illégale dans le Royaume.

En cas de refus, l'officier de l'état civil notifie sans délai sa décision motivée aux parties intéressées par envoi recommandé avec accusé de réception, ou la leur remet directement, contre récépissé. Cette notification doit en outre mentionner les possibilités de recours dont disposent les intéressés. En même temps, il envoie, par simple lettre, une copie, avec une copie de tous documents utiles, au procureur du Roi compétent. De cette manière, le procureur du Roi dispose immédiatement des éléments nécessaires, en cas de recours contre la décision de refus, et il peut lui-même, s'il l'estime nécessaire, agir d'office contre la décision de l'officier de l'état civil. Lorsque, au jour du refus, l'un des futurs époux ou les deux ne sont pas inscrits dans les registres de la population, le registre des étrangers ou le registre d'attente de la commune, ou n'y ont pas leur résidence actuelle, l'officier de l'état civil notifie également immédiatement sa décision de refus à l'officier de l'état civil de la commune dans laquelle ce ou ces futurs époux sont inscrits ou ont leur résidence actuelle. On peut éviter par là que les intéressés se rendent ensuite dans la commune en question pour essayer à nouveau de faire célébrer le mariage. Le refus de célébrer le mariage est susceptible de recours, dans le mois, par les parties intéressées, devant le tribunal de première instance.

S'il existe une présomption sérieuse qu'il n'est pas satisfait aux qualités et conditions requises pour contracter mariage, ou que la célébration du mariage serait contraire aux principes de l'ordre public, l'officier de l'état civil peut surseoir à la célébration du mariage pendant deux mois au plus à partir de la date de mariage prévue par les parties intéressées. Il est recommandé d'aviser sans délai les parties intéressées, par envoi recommandé avec accusé de réception, ou par remise directe avec récépissé, de la décision motivée de reporter le mariage. Si l'officier de l'état civil l'estime nécessaire, il peut requérir à ce propos l'avis du procureur du Roi compétent. Le report du mariage doit permettre à l'officier de l'état civil de procéder à une enquête complémentaire pour vérifier s'il s'agit d'un possible mariage simulé (par exemple lorsque le délai entre la déclaration et la date de mariage prévue serait trop court pour procéder à l'enquête avant le mariage).

Lorsque l'officier de l'état civil n'a pas encore pris de décision définitive dans le délai de deux mois susmentionné, il doit célébrer le mariage, même dans les cas où le délai de six mois visé à l'article 165, § 3 est déjà expiré.

D. Tables annuelles et droits de timbre

La circulaire précitée du 25 novembre 1992 concernait l'établissement de tables alphabétiques annuelles pour le registre des actes de publications de mariage, et la levée de droits de timbre sur les certificats de publication de mariage délivrés à des particuliers. Je suis d'avis que les principes qui y sont énoncés en matière de publication de mariage doivent également être appliqués en ce qui concerne les actes de déclaration de mariage.

Selon le nouvel article 63, § 2, dernier alinéa du Code civil, les actes de déclaration ne doivent être inscrits que dans un registre unique, contrairement aux actes de l'état civil qui, en vertu de l'article 40 du Code civil, doivent être inscrits sur un ou plusieurs registres tenus doubles. De plus, l'acte de déclaration a pour objectif de constater qu'il a été satisfait à la formalité de la déclaration du mariage. On peut déduire de ce qui précède que le registre des actes de déclaration de mariage n'est pas par essence un registre de l'état civil au sens strict et, par conséquent, qu'une table alphabétique annuelle ne doit pas être confectionnée pour ce registre.

Er dient op te worden gewezen dat het recht op huwelijk wordt gegarandeerd door artikel 12 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden (goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, *B.S.*, 19 augustus 1955) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten. Dit recht is niet verbonden aan de verblijfstoeestand van de betrokken partijen. Hieruit volgt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de opmaak van de akte van aangifte en de voltrekking van het huwelijk niet kan weigeren op grond van het loutere feit dat een vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft.

Bij een weigering brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn met redenen omklede beslissing zonder verwijl ter kennis van de belanghebbende partijen door middel van een aangetekend schrijven met ontvangstmelding of door rechtstreekse overhandiging tegen ontvangstbewijs aan betrokkenen van de gemotiveerde weigeringsbeslissing. Deze kennisgeving dient bovendien melding te maken van de beroepsmogelijkheden waarover betrokkenen beschikken. Tezelfdertijd zendt hij per gewone brief een afschrift, en een kopie van alle nuttige documenten, aan de bevoegde procureur des Konings. Hierdoor beschikt de procureur des Konings bij een eventueel beroep tegen de weigeringsbeslissing onmiddellijk over de nodige elementen, en kan hij, indien hij dit noodzakelijk acht, zelf ambtshalve optreden tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Wanneer op de dag van de weigering één van de aanstaande echtgenoten of beiden hun inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister of hun actuele verblijfplaats niet hebben binnen de gemeente, brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn weigeringsbeslissing tevens onmiddellijk ter kennis van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van inschrijving in deze registers of van de actuele verblijfplaats in België van deze aanstaande echtgenoot of echtgenoten. Hierdoor kan worden voorkomen dat betrokkenen zich daarna tot betreffende gemeente wenden, om alsnog te proberen het huwelijk te laten voltrekken. Tegen de weigering om het huwelijk te voltrekken, kan door de belanghebbende partijen binnen de maand beroep worden aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg.

Indien er een ernstig vermoeden bestaat dat niet is voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk aan te gaan, of dat de voltrekking van het huwelijk in strijd zou zijn met de beginselen van de openbare orde, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand de voltrekking van het huwelijk uitstellen gedurende ten hoogste twee maanden vanaf de door belanghebbende partijen vooropgestelde huwelijksdatum. Het is aangewezen de met redenen omklede beslissing om de voltrekking van het huwelijk uit te stellen, zonder verwijl ter kennis van de belanghebbende partijen te brengen door middel van een aangetekend schrijven met ontvangstmelding of door rechtstreekse overhandiging tegen ontvangstbewijs aan betrokkenen van de gemotiveerde beslissing tot uitstel. Indien de ambtenaar van de burgerlijke stand dit nodig acht kan hij hierover de bevoegde procureur des Konings om advies verzoeken. Het uitstellen van het huwelijk moet het de ambtenaar van de burgerlijke stand mogelijk maken bijkomend onderzoek te verrichten om na te gaan of het een mogelijk schijnhuwelijk betreft (b.v. wanneer de voorziene termijn tussen de aangifte en de vooropgestelde huwelijksdatum te kort zou zijn om het onderzoek vóór het huwelijk te verrichten).

Wanneer de ambtenaar van de burgerlijke stand binnen de hierboven vermelde termijn van twee maanden nog geen definitieve beslissing heeft genomen, dient hij het huwelijk te voltrekken, zelfs in die gevallen waar de in artikel 165, §3 bedoelde termijn van zes maanden reeds is verstreken.

D. Jaarlijkse tabellen en zegelrechten

Voormelde omzendbrief van 25 november 1992 had betrekking op het opmaken van jaarlijkse alfabetische tabellen voor het register van de akten van huwelijksafkondigingen, en het heffen van zegelrechten op de aan particulieren afgeleverde getuigschriften van huwelijksafkondiging. Ik ben van mening dat de daarin inzake huwelijksafkondiging vermelde principes ook dienen te worden toegepast voor wat betreft de akten van aangifte van een huwelijk.

Luidens het nieuwe artikel 63, § 2, laatste lid van het Burgerlijk Wetboek dienen de akten van aangifte slechts in een enkel register te worden ingeschreven, in tegenstelling tot de akten van de burgerlijke stand die, ingevolge artikel 40 van het Burgerlijk Wetboek, in een of meer in dubbel gehouden registers moeten worden ingeschreven. Daarenboven heeft de akte van aangifte als doel vast te stellen dat aan de formaliteit van de aangifte van het huwelijk werd voldaan. Uit het bovenstaande mag worden afgeleid dat het register van akten van aangifte van een huwelijk in wezen geen register van de burgerlijke stand *sensu stricto* is, en er bijgevolg geen jaarlijkse alfabetische tabel voor dit register dient te worden opgemaakt.

Etant donné que le concept « registres de l'état civil » a la même signification dans le Code des droits de timbre qu'en droit commun, il faut tenir compte de ce qui précède pour déterminer le champ d'application de l'article 8, 13° de ce Code. Cet article vise uniquement les extraits des registres de l'état civil délivrés à des particuliers et les certificats, délivrés à des particuliers par les officiers de l'état civil, par des bourgmestres ou par leurs délégués, attestant des faits qui ressortent desdits registres.

Vu ce qui précède, les extraits d'un acte de déclaration de mariage délivrés à des particuliers et les certificats de déclaration de mariage ne sont pas soumis au droit de timbre, puisqu'ils ne rentrent pas dans le champ d'application de l'article 8, 13° du Code des droits de timbre.

E. Acte de mariage

La loi du 4 mai 1999 apporte également une série de modifications à l'article 76 du Code civil.

La mention, portée précédemment dans l'acte de mariage, des publications dans les divers domiciles n'est pas remplacée par une mention de l'acte de déclaration.

Désormais également, la profession des témoins ne doit plus être mentionnée dans l'acte de mariage.

F. Mariages à célébrer devant les agents diplomatiques et consulaires belges

La compétence des agents diplomatiques et consulaires belges auxquels les fonctions d'officier de l'état civil ont été conférées est également étendue à la célébration des mariages dans lesquels au moins un(e) Belge est impliqué(e).

G. Dispositions transitoires

Les anciennes dispositions restent applicables aux mariages à célébrer dont les publications auront été faites avant le 1er janvier 2000.

Le Ministre de la Justice,
M. VERWILGHEN

Aangezien het begrip « registers van de burgerlijke stand » in het Wetboek der zegelrechten dezelfde betekenis heeft als deze toegekend in het gemeen recht, dient met wat voorafgaat rekening te worden gehouden om het toepassingsgebied van artikel 8, 13° van dit Wetboek te bepalen. Dit artikel beoogt slechts de aan particulieren afgeleverde uittreksels uit de registers van de burgerlijke stand, en de door de ambtenaren van de burgerlijke stand, door burgemeesters of door hun afgevaardigden aan particulieren afgeleverde getuigschriften tot attestatie van feiten die blijken uit bedoelde registers.

Gelet op het bovenstaande zijn de aan particulieren afgeleverde uittreksels uit een akte van aangifte van een huwelijk en de getuigschriften van aangifte van een huwelijk niet onderworpen aan het zegelrecht, daar zij niet onder het toepassingsgebied van artikel 8, 13° van het Wetboek der zegelrechten vallen.

E. Akte van huwelijk

De wet van 4 mei 1999 brengt ook een aantal wijzigingen aan in artikel 76 van het Burgerlijk Wetboek.

De vroegere vermelding in de akte van huwelijk van de afkondigingen in de onderscheiden woonplaatsen, wordt niet vervangen door een vermelding van de akte van aangifte.

Voortaan dient ook het beroep van de getuigen niet meer in de akte van huwelijk te worden vermeld.

F. Huwelijken te voltrekken voor de Belgische diplomatieke en consulaire ambtenaren

Ook de bevoegdheid van de Belgische diplomatieke en consulaire ambtenaren aan wie de functies van ambtenaar van de burgerlijke stand werden opgedragen, wordt uitgebreid tot het voltrekken van huwelijken waarbij tenminste één Belg is betrokken.

G. Overgangsbepalingen

Op de te voltrekken huwelijken die vóór 1 januari 2000 zijn afgekondigd, blijven de oude bepalingen van toepassing.

De Minister van Justitie,
M. VERWILGHEN

MINISTERE DES AFFAIRES ECONOMIQUES

[C - 99/11473]

Appel aux candidats pour le mandat de vice-président du Conseil de la concurrence et pour deux mandats de membres à temps plein

Il est porté à la connaissance des intéressés que le mandat de vice-président du Conseil de la concurrence et les mandats de deux membres à temps plein dudit Conseil sont à pourvoir.

Le Conseil de la concurrence est composé de 20 membres, parmi lesquels quatre exercent leur fonction à temps plein.

Le vice-président est désigné parmi les magistrats de l'Ordre judiciaire et doit justifier de la connaissance de la langue française et de la langue néerlandaise.

Cette fonction s'exerce à temps plein.

Outre le mandat de vice-président, deux mandats de membres à temps plein sont à pourvoir.

Les conditions de nominations figurent à l'article 17 de la loi sur la protection de la concurrence économique, coordonnée le 1er juillet 1999.

Les personnes souhaitant faire acte de candidature pour un de ces mandats sont invitées à faire valoir leur titre par lettre recommandée adressée au Ministre de l'Economie et de la Recherche scientifique, square de Meeüs 23, à 1000 Bruxelles.

Les candidatures doivent être adressées par le 31 janvier 2000 au plus tard.

MINISTERIE VAN ECONOMISCHE ZAKEN

[C - 99/11473]

Oproep tot de kandidaten voor het mandaat van ondervoorzitter van de Raad voor de Mededinging en voor twee mandaten van voltijdse leden

Er wordt ter kennis gebracht van de belangstellenden dat het mandaat van ondervoorzitter van de Raad voor de Mededinging en de mandaten van twee voltijdse leden te begeven zijn.

De Raad voor de Mededinging is samengesteld uit 20 leden, van wie er vier hun functie voltijds uitoefenen.

De ondervoorzitter wordt aangeduid onder de magistraten van de Rechterlijke Orde en moet getuigen van de kennis van de Nederlandse taal en van de Franse taal.

Deze functie wordt voltijds uitgeoefend.

Buiten het mandaat van ondervoorzitter zijn er twee mandaten van voltijdse leden te begeven.

De benoemingsvoorwaarden zijn vermeld in artikel 17 van de wet tot bescherming van de economische mededinging, gecoördineerd op 1 juli 1999.

De personen die zich kandidaat wensen te stellen voor één van deze mandaten, worden verzocht hun titels te doen gelden per aangetekende brief aan de Minister van Economie en Wetenschapsbeleid, de Meeüs-square 23, te 1000 Brussel.

De sollicitaties moeten uiterlijk op 31 januari 2000 zijn ingediend.